

Arrest

nr. 233 572 van 3 maart 2020
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2018 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 22 maart 2019 en 3 juli 2019 wordt geactualiseerd. Op 6 september 2019 verklaart de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk en geeft bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2018 werd ingediend en op datum van 22.03.2019 en 03.07.2019 werd geactualiseerd door :

D. S., H. (...) (R.R. (...))

Geboren te marcos op 29.03.1984

P., E. (...) (R.R. (...))

Geboren te Manila op 08.02.1980

Wettelijke vertegenwoordigers van:

D. S., H. III P. (...) (R.R. (6)12022855401)

Geboren te Halle op 28.02.2012

D. S., N. (...) (R.R. (...))

Geboren te Halle op 09.02.2018

Nationaliteit: Filipijnen

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 07.07.2011 aankwamen in België met een toegelaten verblijf tot 05.10.2011. Een uitgevoerde woonstcontrole d.d. 05.10.2011 is negatief en het vermoeden wordt door de huisbaas uitgesproken dat betrokkenen zijn teruggekeerd naar Denemarken. Huidige procedure 9bis is de eerste procedure die door betrokkenen wordt opgestart om verblijfsrecht te bekomen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon H. III P. (...) in België schoolloopt en geen andere sociale en culturele omgeving zou kennen dan deze van België en meer bepaald Vlaanderen. Hun tweede zoon werd eveneens geboren in België en dit op 09.02.2018. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn opent naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met de Filipijnen hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in de Filipijnen niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in de Filipijnen zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met de Filipijnen. Verzoekers hebben immers de Filipijnse nationaliteit en zijn in de Filipijnen geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Filipijnse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen zou hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om zich te nestelen in illegaal verblijf. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. In dit kader beroepen betrokkenen zich op het feit dat hun zoon het Filipijnse alfabet niet machtig zou zijn en dat dit een buitengewone omstandigheid vormt omdat wanneer kinderen niet in staat zijn een bepaald alfabet te lezen er van hen niet verwacht kan worden dat zij terugkeren naar hun land van herkomst omdat dit strijdig zou zijn met de belangen van het kind. Allereerst merken we op dat hun zoon slechts leerplichtig is vanaf 01.09.2018. Hij heeft dus pas het afgelopen schooljaar leren lezen en schrijven in het Latijnse alfabet. Betrokkenen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat hun zoon niet in staat zou zijn het

Filipijnse alfabet aan te leren, net zoals hij zeer recent het Latijnse alfabet aanleerde. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun zoon een dergelijk taalachterstand zou hebben dat hij in de Filipijnen niet zou kunnen aansluiten op school. Ze tonen niet aan waarom hun zoon het Filipino, de officiële taal in hun land van herkomst, niet zou kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. De loutere vaststelling dat het alfabet van hun moedertaal verschilt van het Latijnse alfabet is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Zeker gezien hun zoon slechts één jaar leerplichtig is. Bovendien merken we op dat de ouders bewust de keuze gemaakt hebben om zich te nestelen in illegaal verblijf. Zij dienden hun zoon tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem zijn moedertaal aan te leren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij sterke familiale banden zouden hebben op het Belgische grondgebied. De jongere broer van mijnheer, dhr. D. S. S. (...) (R.R. (...)), beschikt namelijk over een onbeperkt verblijfsrecht. Het feit dat zijn jongere broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Wat betreft het feit dat dhr. D. S. (...) familieleden heeft die legaal verblijven in Amerika en Noorwegen, betrokkene verduidelijkt niet waarom dit een terugkeer naar zijn land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun recht op een privé-en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, zij wijzen op het feit dat het centrum van hun belangen zich in België bevindt, mede gelet op de aanwezigheid van familie alsook van vele kennissen en vrienden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen enkel aantonen dat één jongere broer van mijnheer in België verblijft. Dit sluit echter niet uit dat zij nog familieleden hebben in de Filipijnen, waar zij beiden geboren en getogen zijn. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen verschillende getuigenverklaringen voor. Echter, uit het merendeel van deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte, diepgaande persoonlijke banden. De voorgelegde getuigenverklaringen spreken zich voornamelijk uit over de integratie en het verblijf van het gezin. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat mevrouw P. (...) zwanger is en dat de bevalling voorzien is op 19.12.2019. Echter, het loutere feit zwanger te zijn, is op zich onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Gezien mevrouw momenteel ongeveer zes maanden zwanger is en zij geen medische attesten voorlegt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij hier al sinds 2011 zouden verblijven, dat zij dus al langer dan zeven jaar in België zouden verblijven, dat zij hier enorm

geapprecieerd zouden worden, dat zij hardwerkende mensen zouden zijn, dat mijnheer ook in zijn land van herkomst tewerkgesteld was, dat mevrouw eveneens een rijk arbeidsverleden zou hebben, dat zij ook in België integratiebereid zouden zijn, dat zij in alle opzicht voorbeeldige mensen zouden zijn, dat zij een kans zouden willen om bij te dragen aan onze maatschappij, dat zij perfect ingeburgerd zouden zijn, dat zij verschillende familiefoto's voorleggen evenals een inschrijvingsbewijs van hun zoon H. III P. (...) in de muziekacademie d.d. 19.09.2018, dat zij beiden een werkbelofte voorleggen evenals verschillende getuigenverklaringen, bewijzen van tewerkstelling in het buitenland, bewijzen van behaalde buitenlandse diploma's, een inschrijvingsbewijs muziekinitiatie voor hun zoon H. III P. (...) voor dit schooljaar, een bewijs van inschrijving in de voetbalclub van hun zoon voor dit schooljaar, het rapport creatief musiceren van hun zoon, verschillende Leeuwenaar-diploma's van mevrouw P. (...), hun vervallen Deense verblijfsvergunningen, verschillende verkoopswijzen MIVB inzake aankoop van MOBIB kaart, hun huurovereenkomst d.d. 05.04.2012, een aansluitingsbewijs bij NUON d.d. 05.04.2012, een verkoopshistoriek van apotheek Apotena Ruisbroek en een aankoopbevestiging Telenet d.d. 18.10.2014) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

"Betreffende de onontvankelijkheidsbeslissing van het verzoek tot verblijf op grond van artikel 9bis Schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 9bis Vw, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de beginselen van goed beheer; in het bijzonder het beginsel van proportionaliteit, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn die rechtvaardigen dat het verzoek van verzoekers vanuit België mag worden ingediend, in plaats van vanuit de consulaire diensten van België in de Filipijnen. Verzoekers herinneren eraan dat buitengewone omstandigheden niet bij wet worden vastgelegd en dat de Raad van State meermaals heeft bepaald dat buitengewone omstandigheden niet noodzakelijk dienen af te hangen van overmacht (zie o.a. R.v.S., 9 april 1998, nr. 73.025, R.D.E nr. 97, p. 71). Ook de omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat het voldoende is dat een verzoeker aantoonst dat het bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een verblijfsaanvraag in te dienen. In de beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden dient de overheid de algemene beginselen van goed beheer, in het bijzonder het beginsel van proportionaliteit, na te leven. De overheid dient een afweging te maken tussen de doeleinden en gevolgen van het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis enerzijds, en de praktische moeilijkheden die individuele verzoekers kunnen ondervinden alsook de moeilijkheden die gepaard gaan met een indiening vanuit het buitenland (zie in dit verband RvS, 1 april 1996, nr 58.969 (Jahanshir, Shanaz Ghadiyani), onuitgegeven en RvS 4 februari 2002, nr. 103.146, onuitgegeven). Zoals aangegeven in het feitenrelaas zijn de twee kinderen van verzoekers hier geboren en het oudste kind loopt hier school (stuk 12). Rekening houdend met het feitelijk kader, alsook met hun recht op een privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, is het duidelijk dat niet vereist kan worden dat verzoekers naar de Filipijnen zouden terugkeren en van daaruit een aanvraag tot humanitaire regularisatie in te dienen. Zo werd bijvoorbeeld gesteld dat: « la difficulté pour le ménage de suivre l'intéressé dans un Etat étranger peut résulter de la longue durée du séjour dans le pays qui ordonne l'éloignement ou refuse le séjour à un membre de la famille ; (...). La difficulté pour le ménage de s'établir dans un autre pays devient encore plus aiguë si l'époux à qui on demande de rejoindre son conjoint à l'étranger possède la nationalité du pays qui ordonne les mesures querellées. En pareil cas, l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celles non moins importantes relatives à la protection de la vie familiale (VELU, J., ERGEC, R., Convention européenne des droits de l'homme, Bruxelles, Bruylant, 2014, p. 682 et la jurisprudence de la Cour CEDH citée)."

Vrije vertaling: "de moeilijkheid voor een huishouden om de betrokkene naar de vreemde Staat te volgen kan het gevolg zijn van de lange duur van het verblijf in het land dat zijn verwijdering beveelt, of het verblijf weigert aan een familielid; (VELU, J., ERGEC, R., Convention européenne des droits de l'homme, Brussel, Bruylant, 2014, p. 682 en de daarin vermelde rechtspraak van het EHRM). "

In casu verbleven verzoekers op het moment van het indienen van hun aanvraag al meer dan 7 jaar in ons land en hebben zij zich hier perfect geïntegreerd. Dit maakt een tijdelijke terugkeer louter om hun aanvraag vanuit de Filipijnen in te dienen bijzonder moeilijk. Verweerder verwijst naar rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het EHRM waaruit blijkt dat de door artikel 8 EVRM geboden waarborgen niet absoluut zijn. Dit betreft echter zaken betreffende aanvragen tot gezinshereniging zodat het feitelijk

kader verschilt van onderhavige zaak waar enkel dient te worden geoordeeld over de ontvankelijkheid en niet over de gegrondheid van het verzoek. Verzoekers verwijzen naar het arrest van het EHRM 71398/12 M.E. tegen Zweden van 26.06.2014 waarin wordt beslist dat:

"93. (...) dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'État d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (Gül c. Suisse, 19 février 1996, § 38, Recueil des arrêts et décisions 1996-1 et Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, no 50435/99, § 39, CEDH 2006-1). Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'État contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou de plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infraction aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (voir, entre autres, Rodrigues da Silva et Hoogkamer, précité, *ibid.*, et Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000). »

Verwerende partij houdt in de bestreden beslissing geen rekening met het privé- en gezinsleven van het gezin hoewel uit de stukken die zij hebben neergelegd naar aanleiding van hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis Vw duidelijk blijkt dat ze hier duurzaam verankerd zijn. Verweerder stelt immers dat de elementen waaruit de integratie van het gezin blijkt niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid aangezien zij volgens hem behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit is een manifeste schending van het redelijkheidsbeginsel. Het is immers duidelijk dat dit ook elementen zijn die bij de beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden in aanmerking dienen te worden genomen aangezien daaruit duidelijk blijkt dat het een schending van het privéleven van verzoekers zou inhouden indien men van hen zou eisen, ook al is het maar tijdelijk, dat zij hun aanvraag zouden moeten indienen vanuit hun land van herkomst, terwijl de mogelijkheid bestaat om dezelfde aanvraag in België te behandelen mits herkenning van het bestaan van buitengewone omstandigheden. Verzoekers leven al sinds 2011 in België. Verweerder kan niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat de banden van verzoekers met België, slechts oppervlakkig zouden zijn. Verzoekers leggen 167 getuigenissen neer van kennissen en vrienden waaruit blijkt dat zij hier zeer goed geïntegreerd zijn. Zij hebben hun best gedaan om taalcursussen te volgen. Hun kind doet het bijzonder goed op school en ook in extra-curriculaire activiteiten. De kinderen van verzoekers zijn hier opgegroeid en kennen niemand in de Filipijnen, al hun vriendjes bevinden zich hier. De ouders zorgen ervoor dat hun kinderen in het Nederlands communiceren om hun integratiekansen te maximaliseren. Zij hebben de Filipijnse taal niet aangeleerd aan hun kinderen. In het arrest nr. 181.193 van 24.01.2017 van de RvV werd erop gewezen dat wanneer kinderen niet in staat zijn om een bepaald alfabet te lezen, er niet verwacht kan worden dat ze het land verlaten en vanuit hun land van herkomst wachten op een beslissing van een door hun ouders ingediende regularisatieaanvraag (de bevindingen betreffende het cyrillisch zijn mutatis mutandis van toepassing). Dit zou immers strijdig zijn met het belang van deze kinderen. Verwerende partij kan zich er niet toe beperken te stellen dat er geen rekening dient te worden gehouden met het belang van de kinderen omwille van het feit dat hun ouders illegaal verblijven in België. Het belang van de kinderen primeert op dergelijke overwegingen. Verweerder dient artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag na te leven dat stelt dat (i) de belangen van het kind de eerste overweging dienen vormen bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen en (ii) de Staten die partij zijn zich ertoe verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. Er is een derde kind op komst wiens geboorte in december 2019 wordt verwacht zoals blijkt uit de het doktersattest dat verzoekers bij hun aanvraag voegden. Hoewel het niet onmogelijk is voor mevrouw P. (...) om het vliegtuig te nemen is dit echter wel een bijkomend probleem en reden die een buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom zij het grondgebied niet kan verlaten. Zo vermeldt de website 24.baby.nl dat tussen de 28 en 36 (of 34) weken men vaak een zwangerschapsverklaring nodig heeft om te mogen vliegen en dat vrijwel alle vliegmaatschappijen na 36 weken zwangerschap weigeren om een zwangere passagier te vervoeren aangezien ze geen bevalling in de lucht willen riskeren. Er is immers een tekort aan middelen en deskundigheid om een bevalling te begeleiden, zeker in het geval van complicaties. Het zou hier om een langdurende vlucht gaan van Brussel naar Manilla waardoor het toch vanzelfsprekend is dat dit voor een vrouw in de laatste maanden van haar zwangerschap ten sterkste te vermijden is (stuk 4). Bij de beoordeling van de moeilijkheid voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst diende verweerder rekening te houden met de financiële kost die dit met zich zou teweegbrengen. Verzoekers herhalen nogmaals dat de kernvraag

waarover uw Raad zich in casu moet buigen deze is of alle elementen die zij in hun verblijfsaanvraag hebben aangeleverd gezamenlijk in aanschouw genomen voldoende aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om deze aanvraag vanuit hun land van oorsprong te doen zodat het indienen van hun aanvraag in België gerechtvaardigd is. Verzoekers vragen dan ook dat hun aanvraag ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard en dat hen een immatriculatieattest zou worden afgeleverd.”

2.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers de in de aanvraag aangehaalde elementen herhalen. Voor zover verzoekers hiermee van de Raad een eigen oordeel wenst te krijgen, wordt volgende gesteld: De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partijen op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hun onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Na een theoretische uiteenzetting over de buitengewone omstandigheden wijzen verzoekers op het lang verblijf in België en het daardoor opgebouwde privé- en gezinsleven. Volgens verzoekers werd hiermee geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoekers betogen dat de beoordeling van verweerde kennelijk onredelijk is.

Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op het gestelde in artikel 9bis en de rechtspraak van de Raad van State daaromtrent, te stellen dat de elementen met betrekking tot het lang verblijf en de opgebouwde integratie pas in de gegrondheidsfase aan bod komen.

Vervolgens geven verzoekers een herhaling van het in de aanvraag aangehaalde element met betrekking tot de integratie van hun kinderen en het gebrek aan banden met de Filipijnen en het gebrek aan talenkennis. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon H. III P. (...) in België schoolloopt en geen andere sociale en culturele omgeving zou kennen dan deze van België en meer bepaald Vlaanderen. Hun tweede zoon werd eveneens geboren in België en dit op 09.02.2018. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn opent naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun

kinderen geen enkele band met de Filippijnen hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in de Filippijnen niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in de Filippijnen zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met de Filippijnen. Verzoekers hebben immers de Filipijnse nationaliteit en zijn in de Filippijnen geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Filipijnse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen zou hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om zich te nestelen in illegaal verblijf. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. In dit kader beroepen betrokkenen zich op het feit dat hun zoon het Filipijnse alfabet niet machtig zou zijn en dat dit een buitengewone omstandigheid vormt omdat wanneer kinderen niet in staat zijn een bepaald alfabet te lezen er van hen niet verwacht kan worden dat zij terugkeren naar hun land van herkomst omdat dit strijdig zou zijn met de belangen van het kind. Allereerst merken we op dat hun zoon slechts leerplichtig is vanaf 01.09.2018. Hij heeft dus pas het afgelopen schooljaar leren lezen en schrijven in het Latijnse alfabet. Betrokkenen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat hun zoon niet in staat zou zijn het Filipijnse alfabet aan te leren, net zoals hij zeer recent het Latijnse alfabet aanleerde. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun zoon een dergelijk taalachterstand zou hebben dat hij in de Filippijnen niet zou kunnen aansluiten op school. Ze tonen niet aan waarom hun zoon het Filipino, de officiële taal in hun land van herkomst, niet zou kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. De loutere vaststelling dat het alfabet van hun moedertaal verschilt van het Latijnse alfabet is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Zeker gezien hun zoon slechts één jaar leerplichtig is. Bovendien merken we op dat de ouders bewust de keuze gemaakt hebben om zich te nestelen in illegaal verblijf. Zij dienden hun zoon tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem zijn moedertaal aan te leren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partijen geven te kennen het met deze beoordeling niet eens te zijn, maar zij laten na aan te tonen dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld en op grond van zijn discretionaire bevoegdheid niet tot de door hem gemaakte vaststellingen mocht komen.

Volgens verzoekers moet het belang van de kinderen altijd primeren op dit soort overwegingen omdat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag moet nageleefd worden. Los van de vraag of deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, blijkt uit de motieven dat op de situatie en het belang van de kinderen is ingegaan. Het komt verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen in welke mate de verwerende partij een verkeerde of onvolledige beoordeling heeft gemaakt van dit hoger belang van het kind. Zij blijven daartoe in gebreke. De loutere bewering dat het belang van het kind altijd dient voor te gaan op de verblijfswetgeving volstaat niet.

Aangaande hun opgebouwd privéleven in België stelt de gemachtigde vast dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers een privéleven hebben opgebouwd in België, maar dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. De Raad merkt op dat verzoekers kritiek uiten op voormelde motivering, zonder dat zij aannemelijk maken waarom het voor hun onmogelijk zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst. De Raad doet gelden dat, los van het feit of het privéleven van verzoekers getuigt van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, verzoekers dit privéleven slechts hebben opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoekers kwamen immers op onwettige wijze het Rijk binnen. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Het loutere feit dat verzoekers een privéleven hebben opgebouwd in België opent niet automatisch enig recht op verblijf en

heeft daarenboven evenmin tot gevolg dat een terugkeer naar het land van herkomst buitengewoon moeilijk is.

Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin vreemdelingen verblijven deel uitmaken van de notie 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers kunnen dus worden bijgetreden in hun standpunt dat sociale relaties in bepaalde gevallen wel degelijk onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM, zoals trouwens in de beslissing wordt bevestigd. Volgens verzoekers zou uit de beslissing geen afweging blijken. De Raad merkt echter op dat in de beslissing wordt gemotiveerd: *"Betrokkenen beroepen zich op hun recht op een privé-en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, zij wijzen op het feit dat het centrum van hun belangen zich in België bevindt, mede gelet op de aanwezigheid van familie alsook van vele kennissen en vrienden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen enkel aantonen dat één jongere broer van mijnheer in België verblijft. Dit sluit echter niet uit dat zij nog familieleden hebben in de Filippijnen, waar zij beiden geboren en getogen zijn. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen verschillende getuigenverklaringen voor. Echter, uit het merendeel van deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte, diepgaande persoonlijke banden. De voorgelegde getuigenverklaringen spreken zich voornamelijk uit over de integratie en het verblijf van het gezin. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."*

Het komt aan verzoekers toe concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de notie privéleven uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun aanvraag beriepen op het feit dat het centrum van hun belangen in België ligt en dat zij een heel netwerk van vrienden en kennissen hebben kunnen opbouwen. Deze loutere affirmaties kunnen bezwaarlijk als uitzonderlijke sociale relaties worden beschouwd. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze te werk is gegaan. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Voorts herhalen verzoekers nog de in de aanvraag aangehaalde zwangerschap van verzoekster. Inzake deze zwangerschap motiveert verweerder: *"Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat mevrouw P. (...) zwanger is en dat de bevalling voorzien is op 19.12.2019. Echter, het loutere feit zwanger te zijn, is op zich onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Gezien mevrouw momenteel ongeveer zes maanden zwanger is en zij geen medische attesten voorlegt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."* Dit is geen kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling van dit element.

Bovendien heeft verzoekster geen belang bij deze kritiek, nu ter terechtzitting blijkt dat verzoekster in december 2019 is bevallen.

Ten slotte wijzen verzoekers op de financiële impact van een terugkeer. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit element niet in de aanvraag werd aangehaald, zodat de gemachtigde niet kan verweten worden dat hierop niet werd ingegaan.

Verzoekers voeren grotendeels dezelfde elementen aan als in hun aanvraag zodat hierover samengevat kan worden gesteld dat de gemachtigde de elementen waarnaar verzoekers opnieuw verwijzen in hun verzoekschrift, heeft betrokken in zijn beoordeling. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoekers beperken zich in wezen tot het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde, hetgeen niet volstaat. Zij geven doorheen hun verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekers slagen er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde in concreto geen rekening zou hebben gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is, in het licht van de door verzoekers in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal netwerk, maken verzoekers niet aannemelijk dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. Het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, betreffen elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan:

"Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 13

Schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 5 van Richtlijn 2008/ 115/EG ("Terugkeerrichtlijn" 3), artikelen 74/13, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginselen De bijlagen 13 van 6.09.2019 worden allebei als volgt gemotiveerd:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008, over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Ook artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vw schrijven voor dat de overheid bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met "het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven (...) van de betrokken onderdaan van een derde land".

Dit werd bevestigd in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 december 2014 in zaak C-249/13. De tekst van de aan verzoeker afgeleverde bijlage 13 bevat geen enkele vermelding van een inoverwegingname door de overheid van het hoger belang van de kinderen van verzoekers die nog zeer jong zijn en waarvan er één schoolgaand is. Evenmin wordt er rekening gehouden met het privéleven van het gezin. Indien aangenomen zou worden dat de motivering uit de ontontvankelijkheidsbeslissing mutatis mutandis geldt voor de bijlagen 13, wensen verzoekers er toch op te wijzen dat verweerder in concreto de motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door geen rekening te houden met alle door verzoekers aangehaalde elementen nu hij meende dat bepaalde elementen met betrekking tot de integratie en verankering van verzoekers in België slechts "ten gronde" relevant waren, terwijl deze elementen wel degelijk in overweging dienden te worden bij de toepassing van het "fair-balance" principe waarmee rekening dient te worden gehouden onder artikel 8 EVRM alsook het hoger belang van het kind. Gelet op het voorgaande, schendt de beslissing in bijlage 13 bovenvermelde artikelen en dient het te worden vernietigd."

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de bestreden bevelen werden genomen tegelijkertijd als de eerste bestreden beslissing en door dezelfde ambtenaar. In de eerste bestreden beslissing werd uitgebreid ingegaan op het gezinsleven en de belangen van de kinderen. Er kan in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat de tweede en derde bestreden beslissing werden genomen naar aanleiding van het onderzoek naar de eerste bestreden beslissing en dat dezelfde overwegingen eraan ten grondslag liggen. Deze beslissingen werden tegelijkertijd aan de verzoekers ter kennis gebracht. Verzoekers komen ook in één en hetzelfde verzoekschrift op tegen de weigering tot regularisatie en de bevelen om het grondgebied te verlaten. Hierbij geven ze zelf voorafgaand aan van oordeel te zijn dat er sprake is van samenhang tussen deze beslissingen. Uit de niet betwiste vaststelling dat er sprake is van samenhang tussen de weigering om machtiging tot verblijf en de bevelen om het grondgebied te verlaten, moet bijgevolg worden afgeleid dat er bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, rekening werd gehouden met de elementen met betrekking tot het gezinsleven en het belang van de kinderen, zoals besproken in het eerste middel. Daarnaast kan volledigheidshalve ook gewezen worden naar de synthesenota van 3 september 2019.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC